

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. D. D.**
bytem X
zastoupen Mgr. Janem Seidelem
advokátem se sídlem Přístavní 531/24, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2020, č. j. JMK 138019/2020, sp. zn. S-JMK 135713/2020/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2020, č. j. JMK 138019/2020, sp. zn. S-JMK 135713/2020/OD/VW, a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 4. 8. 2020, č. j. ODSČ-62082/20-54, sp. zn. ODSČ-62082/20-HEV/V, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21.779,20 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Seidela, advokáta.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Podle správních orgánů žalobce coby provozovatel vozidla nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel silničního provozu při jeho užití. Neznámý řidič jeho vozidla nedodržel povinnost, kterou měl na označeném parkovišti s parkovacím

kotoučem, protože neumístil viditelně ve vozidle parkovací kotouč a nenastavil na něm dobu začátku stání. Žalobce ovšem namítá, že správní orgány tento skutkový závěr neprokázaly a vycházely z nesprávních právních východisek.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Městská policie Brno („městská policie“) oznámila Magistrátu města Brna („magistrát“) porušení pravidel silničního provozu, kterého se měl dopustit neznámý řidič vozidla provozovaného žalobcem. Na brněnském Mendlově náměstí naproti Německému zemskému gymnáziu u oplocení Fakultní nemocnice u sv. Anny mělo dne 16. 8. 2019 v poledne stát vozidlo žalobce, aniž by jeho řidič splnil povinnost vyplývající z dopravní značky „Parkoviště s parkovacím kotoučem (č. IP 13b)“ („značka IP 13b“) a dodatkové tabulky s textem „PO-PÁ, 7-18h, MAX. 180 MIN.“ Neumístil totiž viditelně ve vozidle parkovací kotouč a nenastavil na něm dobu začátku stání. Součástí oznámení městské policie je doprovodná fotodokumentace. Na místě samém městská policie zanechala žalobci upozornění, že mělo dojít k přestupku.
3. Žalobce neuhradil určenou částku, k jejíž úhradě ho magistrát vyzval, a nesdělil ani identitu řidiče, který jeho vůz měl v uvedenou dobu řídit. Magistrát proto zahájil se žalobcem řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Magistrát mimo ústní jednání provedl k důkazu oznámení městské policie, fotodokumentaci v tištěné i elektronické podobě, mapové podklady, informace v pasportu komunikací a kartu vozidla. Fotodokumentace obsahuje sedm fotografií v časech od 11.51 do 12.04 hodin, které potvrzují skutečnosti uvedené v oznámení a dokumentují vozidlo žalobcem stojící na parkovišti, kde je nutný parkovací kotouč. Na jedné z fotografií je vidět celé čelní sklo vozidla. Parkovací kotouč za ním na palubní desce není. Vozidlo zde stálo uzavřené a opuštěné, řidič se v něm, ani v jeho blízkém okolí nenacházel. Neprobíhala ani nakládka či vykládka materiálu, ani z něj nevystupovaly či nenastupovaly přepravované osoby.
4. Žalobce ve vyjádření k podkladům uvedl, že z nich neplyne, jakou povinnost měl řidič jeho vozidla porušit. Ani z nich neplyne, že by na místě parkoval déle než 180 minut. Fotodokumentace také podle žalobce neobsahuje dokumentaci prostorů za bočními okny a zadním oknem vozidla, kde mohl řidič kotouč umístit. Dodával, že z podkladů neplyne, na základě jakého rozhodnutí došlo na daném místě k umístění dopravní značky. Žalobce požadoval, aby magistrát zjistil, zda orgán, který příslušné rozhodnutí vydal, k tomu byl příslušný, a zda měl k jeho vydání pravomoc.
5. Magistrát rozhodnutím ze dne 4. 8. 2020, č. j. ODSČ-62082/20-54, sp. zn. ODSČ-62082/20-HEV/V („rozhodnutí magistrátu“), shledal žalobce vinným z přestupku provozovatele vozidla. Porušení pravidel silničního provozu, kterému nepředěšel, spočívalo v neoprávněném stání jeho vozidla dne 16. 8. 2019 na Mendlově náměstí (viz bod 2 výše), které vedlo k porušení povinnosti podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu se znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Magistrát za to žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč.

6. K námitkám žalobce magistrát uvedl, že příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích („vyhláška“) u značky IP 13b uvádí, že *řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit*. Na fotografii celého čelního skla vozidla je vidět, že parkovací kotouč za ním na palubní desce nebyl. Obvyklým místem pro umístění parkovacího kotouče je prostor za čelním sklem. Magistrát dodal, že platnost dopravní značky není předmětem řízení. Magistrát nemá povinnost platnost dopravní značky prokazovat. Dopravní značení je aktem, jemuž svědčí presumpce správnosti. Musí se na něj pohlížet jako na zákonné, pokud se neprokáže opak, tedy až do okamžiku, dokud k tomu příslušný orgán vysloví jeho nezákonnost.
7. Žalobce se proti rozhodnutí magistrátu odvolal. Namítal, že se neprokázalo porušení povinností řidiče, které mělo spočívat v neumístění parkovacího kotouče. Fotodokumentace nic takového nedokládá. Magistrát se také nezabýval tím, zda k umístění dopravní značky došlo na základě řádně přijatého opatření obecné povahy. Namísto toho vychází z neexistujícího principu presumpce správnosti dopravního značení. Magistrát také nesprávně posoudil nedodržení parkovacího režimu jako *neoprávněné stání* ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, resp. jako *jednání vykazující znaky přestupku* ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
8. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 5. 10. 2020, č. j. JMK 138019/2020, sp. zn. S-JMK 135713/2020/OD/VW („rozhodnutí žalovaného“), odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu. Fotodokumentace podle žalovaného jednoznačně prokazuje, že ve vozidle nebyl viditelně umístěný parkovací kotouč, zejména „na fotografii č. 6“. Byť zákon přesně a závazně nestanoví místo umístění, z logiky věci vyplývá, že kotouč musí být umístěn nejen tak, aby byl vidět, ale také tak, aby údaje na něm byly čitelné, protože právě nastavení času na tomto kotouči je zásadní pro posouzení doby stání. Pokud městská policie nezjistila umístění parkovacího kotouče, zcela jasně z toho plyne, že řádně umístěn ve vozidle nebyl. Povinnost řídit se značkou IP 13b stanovuje zákon, konkrétně vyhláška ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalovaný souhlasí s magistrátem, že mu nepřisluší zkoumat způsob umístění dopravního značení. Žalobce ostatně ani relevantně nenamítnul, že by značení nebylo umístěno na základě řádného zákonného postupu. Presumpce správnosti dopravního značení vyplývá ze zákona (*rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83*).
9. Neoprávněné stání se pak podle žalovaného nevztahuje pouze na porušení § 27 zákona o silničním provozu, ale na jakékoliv stání na dobu delší než nezbytně nutnou pro naložení a vyložení nákladu či nastoupení a vystoupení osob, na místech, kde to není umožněno, nebo kde je to umožněno za splnění určitých podmínek, které řidičem splněny nebyly. Řidič vozidla nedodržel povinnost viditelně umístit parkovací kotouč a nastavit dobu začátku stání. Šlo tedy o porušení povinnosti vyplývající ze značky IP 13b a jednání vykazujícímu znaky přestupku podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Byla tu proto podmínky podle § 125f odst. 2 písm. a) i b) zákona o silničním provozu.

III. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalobce namítá, že městská policie nespécifikovala, jakou konkrétní povinnost měla osoba řídící jeho vozidlo porušit. Pokud se podle magistrátu mělo jednat o porušení povinnosti umístit viditelně ve vozidle parkovací kotouč a nastavit na něm dobu začátku stání, jedná se o spekulaci bez opory ve spise. Fotodokumentace vozidla nedokumentuje prostor za bočními okny a zadním oknem vozidla, kde mohl řidič parkovací kotouč umístit. Správní orgány tedy jednoznačně neprokázaly, že ve vozidle nebyl viditelně umístěný parkovací kotouč. Nedokazuje se to ani „zejména na fotografii č. 6“, tj. fotografie prostoru čelního skla vozidla. Jak sám žalovaný podotýká, zákon nestanoví místo umístění parkovacího kotouče ve vozidle. Fotodokumentace zachycující pouze některé části vozu proto nemůže neumístění parkovacího kotouče dokladovat. Pokud řidič zaparkoval zadní částí směrem do ulice, bylo zcela v souladu se zákonem a zvyklostmi, aby parkovací kotouč umístil právě za zadní sklo vozidla. Tento prostor městská policie správním řízením nezdokumentovala.
11. Neobstojí poznámka žalovaného, že ze skutečnosti, že městské policie nezjistila umístění parkovacího kotouče, zcela jasně vyplývá, že řádně umístěn ve vozidle nebyl. Městská policie se otázkou umístění, či neumístění parkovacího kotouče vůbec nezabývala a ani jeho absenci netvrdila. Z oznámení městské policie, ani z důkazů, které městská policie magistrátu poskytla, nelze seznat, jakým konkrétním jednáním mělo dojít k porušení předpisů. V upozornění, které městská policie zanechala dne 16. 8. 2019 na vozidle, upozorňuje městská policie, že mělo dojít k přestupku podle § 4 a § 5 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích („zákon o některých přestupcích“). Přestupek stojí pouze na oznámení podezření ze spáchání přestupku (podle něhož navíc údajný přestupek zjistila jediná osoba).
12. Magistrát se podle žalobce nezabýval tím, zda značku IP 13b provádí řádně přijaté a platné opatření obecné povahy jako místní úpravu provozu na pozemních komunikacích podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Dopravní značení není aktem, jemuž svědčí presumpce správnosti. Není správním rozhodnutím. Je realizací výrokové části opatření obecné povahy podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobce namítá, že nemůže presumpce správnosti správního aktu svědčit takovému aktu, pokud účastník řízení, v němž jde o porušení povinnosti z tohoto aktu plynoucí, učiní výslovně s ohledem na své námitky předmětem přezkumuskutečnost, zda takový správní akt vůbec existuje (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65).
13. Magistrát pak podle žalobce nesprávně posoudil nedodržení povinnosti vyplývající ze značky IP 13b umístit viditelně ve vozidle parkovací kotouč a nastavit na něm dobu začátku stání jako *neoprávněné stání* ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle magistrátu se jednalo o porušení povinnosti podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, konkrétně povinnosti řídit se dopravními značkami. Podle žalovaného neoprávněné stání se podle něj nevztahuje pouze na porušení ustanovení § 27 zákona o silničním provozu, ale mimo jiné na jakékoliv stání na místech, kde je to umožněno za určitých podmínek, které řidič nesplnil.

Podle žalobce však eventuální nedodržení povinnosti vyplývající ze značky IP 13b umístit viditelně ve vozidle parkovací kotouč a nastavit na něm dobu začátku stání nelze posoudit jako neoprávněné stání. Neoprávněným stáním jsou v souladu s § 27 zákona o silničním provozu pouze tam definované způsoby stání vozidla, například stání v nepřehledné zatáčce a v její těsné blízkosti, stání před nepřehledným vrcholem stoupání pozemní komunikace, na něm a za ním, a podobně. V tomto případě vozidlo stálo způsobem, který byl s § 27 zákona o silničním provozu plně souladný.

14. Ani skutková věta rozhodnutí o přestupku údajně porušenou povinnost nevymezuje jako neoprávněné stání, nýbrž jako nedodržení povinnosti vyplývající z dopravní značky tím, že řidič neumístil viditelně ve vozidle parkovací kotouč a nenastavil na něm dobu začátku stání. Údajné neumístění parkovacího kotouče viditelně ve vozidle a nenastavení doby začátku stání na něm nepřestavuje neoprávněné stání, ale případně jen porušení povinnosti, o jejíž existenci dopravní značka informuje. Za takový přestupek nelze podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu provozovatele vozidla postihnout, neboť za něj neodpovídá.
15. Magistrát pak nesprávně posoudil nedodržení povinnosti vyplývající ze značky IP 13b umístit viditelně ve vozidle parkovací kotouč a nastavit na něm dobu začátku stání jako porušení vykazující znaky přestupku podle zákona o silničním provozu ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Rozhodnutí magistrátu stojí na argumentaci, že podle § 63 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu informativní značky mimo jiné účastníku provozu na pozemních komunikacích ukládají povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu nebo zvláštním právním předpisem. Tato argumentace není správná, zejména protože značka IP 13b neukládá žádnou povinnost stanovenou zákonem o silničním provozu ani povinnost stanovenou zvláštním právním předpisem. Upravuje pouze časovou regulaci délky stání. Nejde o formu zpoplatnění stání. Časová regulace stání neodpovídá žádné povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu nebo zvláštním právním předpisem. Žádný právní předpis nestanoví, jak dlouho bylo možné na daném místě s vozidlem stát. Povinnost stanovuje až dopravní značka, resp. místní úprava provozu na pozemních komunikacích (opatření obecné povahy)
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na svém právním názoru a pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Žalobce ve své replice zmínil, že žalovaný zcela rezignoval na konkrétní reakci na žalobní body. Neprojevili sebemenší snahu své rozhodnutí před soudem obhájit.

IV. Jednání před krajským soudem

18. Dne 26. 11. 2021 proběhlo u krajského soudu jednání ve věci. Zástupce žalobce shrnul žalobní body a zástupkyně žalovaného na ně věcně reagovala. Krajský soud shrnul podstatný obsah spisu. Na návrh žalobce k důkazu provedl obsah písemného upozornění městské policie, které nebylo součástí spisu. Plyne z něj, že městská policie upozornila řidiče vozidla žalobce, že je podezřelým ze spáchání přestupku podle § 125c zákona o silničním provozu a v závorce se pak zmiňuje i § 4 a § 5

zákona o některých přestupcích. Městská policie tímto upozorněním vyzvala řidiče vozidla žalobce, aby se do pěti dní dostavil k projednání přestupku. Jiné důkazní návrhy účastníci neměli. Po jejich závěrečných návrzích a krátkém přerušení krajský soud vyhlásil tento rozsudek.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Žalobce vznáší svojí povahou (a) právní a (b) skutkové. Do první kategorie spadají námitky týkající se existence povinnosti plynoucí ze značky IP 13b, jíž měl podle správních orgánů řidič vozidla žalobce porušit, a podřazení případného porušení této povinnosti podle § 125f odst. 2 písm. a) a b) zákona o silničním provozu. Námitky skutkové se pak týkají samotného prokázání, že řidič vozidla žalobce opravdu neumístil ve voze viditelně parkovací kotouč.
20. Krajský soud se nejprve zaměřil na právní námitky, které neshledal důvodnými. Poté se bude věnovat námitkám skutkovým, které naopak považuje za důvodné.

a. Právní námitky

21. Žalobce nejprve namítá, že se správní orgány nezabývaly tím, zda značka IP 13b na daném místě má podklad v opatření obecné povahy vydaném podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Krajský soud ovšem v tomto směru musí dát za pravdu správním orgánům. Žalovaný trefně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, který stvrdil, že dopravní značky jsou materiálně opatřením obecné povahy, tj. „správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost.“
22. Podobně jako ve věci řešené citovaným rozsudkem k tomu ovšem v této věci v době spáchání přestupku (ani následně) nedošlo. Z fotodokumentace ve spisu navíc plyne, že předmětná značka byla jasně a plně viditelná. Odnikud neplyne, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Ostatně ani žalobce žádný konkrétní argument, ze kterého by plynula nezákonnost značky IP 13b v daném místě, nevznáší.
23. Pokud pak žalobce poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, podle kterého může namítat nicotnost správního aktu v navazujících řízeních, ve kterých má tvrzený neexistující správní akt sloužit jako exekuční titul nebo jako podklad pro další úkon správního orgánu, pak je třeba konstatovat, že tento požadavek správní orgány naplnily. Žalobce námitku vůči značce IP 13b v obecné rovině vznesl a magistrát i žalovaný se jí zabývali (srov. bod 56 *in fine* citovaného usnesení rozšířeného senátu). Zcela v duchu rozsudku 8 As 68/2009-83, pak žalobci odpověděli, že daná značka nese presumpci správnosti, kterou nikdo – ani sám žalobce – nevyvrátil. Nicotnosti dopravní značky nic nenásvědčuje.
24. Podle krajského soudu přitom není úkolem přestupkových orgánů – obzvláště jen k obecně pojatým tázavým námitkám, „zda je vše v pořádku“ - zpětně zjišťovat a

prokazovat, jak se ta která značka na místě posuzovaného skutku objevila. I v tomto směru se projevuje praktická důležitost presumpce správnosti dopravního značení. Tu může prolomit jen konkrétní přesvědčivá argumentace o její nicotnosti, kterou lze požadovat i po obviněném, pokud se jí dovolává, resp. zrušení dopravního značení pro nezákonnost k tomu příslušným orgánem.

25. Krajský soud proto shrnuje, že na předmětném parkovišti existovala právní povinnost řidiče vozidla žalobce plynoucí ze značky IP 13b umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nelze až do odjezdu měnit.
26. Žalobce následně namítá, že nedodržení právě uvedené povinnosti nelze kvalifikovat jako *neoprávněné stání* podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, resp. *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku* podle zákona o silničním provozu ve smyslu jeho § 125f odst. 2 písm. b). Ani tyto námitky nejsou důvodné.
27. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu se musí každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit dopravními značkami. Ustanovení § 62 odst. 5 zákona o silničního provozu pak obsahuje blanketní odkaz, podle kterého význam dopravních značek stanoví prováděcí předpis, kterým je vyhláška. Konkrétní značka IP 13b, kterou žalobce podle správních orgánů neměl dodržet, pak umožňovala v daném místě stát v pondělky a pátky od 7 do 18 hodin jen po dobu 180 minut, což v návaznosti na vyhlášku podmiňovala viditelným umístěním kotouče ve vozidle a nastavením doby začátku stání na něm, přičemž tuto dobu nelze až do odjezdu měnit. Z toho logicky plyne, že při nesplnění těchto podmínek – buď neumístění viditelného kotouče či stání po dobu delší než 180 minut nebo změně času počátku stání před odjezdem - vozidlo bude na daném místě parkovat neoprávněně. *Půjde tedy o neoprávněné stání* ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Argumentace, že by značka IP 13b tedy stanovovala jen časové omezení, podle krajského soudu neobstojí.
28. Současně neobstojí námitka, že neoprávněným stáním ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu se mohou rozumět jen jednání vypočtená v § 27 zákona o silničním provozu. Podobný přímý odkaz v zákoně o silničním provozu chybí a nic nenasvědčuje tomu, že by bylo úmyslem zákonodárcem podobnou provazbu do zákona o silničním provozu zakotvovat. Naopak se jako logickým jeví, že měl v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu na mysli i jiná neoprávněná stání, než ta vypočtená v § 27 zákona o silničním provozu, zejména pak stání v rozporu s dopravním značením, o kterém § 27 vůbec nehovoří [srov. také § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu]. Bylo by proti rozumnému smyslu vykládat § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu v tom směru, v jakém to namítal žalobce, že jiné formy stání nemohou být pro účely jeho použití neoprávněné. Kategorii jiných neoprávněných stání než těch předvídaných v § 27, tj. stání v rozporu s dopravním značením, pokrývá § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Porušení povinností z něj plynoucích pak obsahuje skutková věta výroku rozhodnutí magistrátu, což krajský soud považuje v kontextu této věci za plně postačující.

29. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je pak přestupkem, pokud řidič vozidla jiným jednáním, než které uvádí § 125c odst. 1 a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Touto zákonnou povinností je podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu i povinnost řídit se dopravními značkami. Neoprávněné stání v rozporu se značkou IP 13b tedy je jednáním majícím znaky přestupku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
30. Namítá-li tedy žalobce nesplnění právních předpokladů své odpovědnosti podle § 125f odst. 2 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, namítá tak nedůvodně. Není přitom pravdou, jak žalobce tvrdí, že by rozhodnutí magistrátu stálo na odkazu na odkazu na § 63 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, z čehož pak dovozuje absenci zákonného základu pro vznik povinnosti, jíž měl řidič jeho vozidla porušit. Magistrát toto ustanovení [ze kterého nepřesně citoval písmeno c)] sice ve svém rozhodnutí uvedl (str. 3 rozhodnutí magistrátu), ale spíše jen jako doplnění k tomu, co bylo reálně důležité, tedy vymezení povinnosti řídit se dopravními značkami, která jasně plyne ze zákona.
31. Námitky směřující vůči právnímu základu přestupku, který měl žalobce spáchat, proto nejsou důvodné.

b. Skutkové námitky

32. Žalobce po skutkové stránce namítal, že spáchání přestupku nemá podklad ve správním spise. Krajský soud mu musel v tomto aspektu věci dát za pravdu.
33. Žalobce od počátku řízení upozorňoval správní orgány, že fotodokumentace neprokazuje, že by řidič jeho vozidla neumístil na viditelném místě parkovací kotouč. Zmiňoval, že mohl být za bočním nebo zadním sklem. Obojí by splňovalo podmínku viditelnosti. Magistrát ve svém rozhodnutí ovšem uvedl, že se parkovací kotouč obvykle dává za přední sklo, kde podle fotodokumentace nebyl. Žalovaný také odkázal zejména na fotku s předním sklem vozidla žalobce. Uznal, že zákon sice nestanoví místo jeho umístění. Z logiky věci však dovodil, že kotouč musí být umístěn nejen tak, aby byl vidět, ale i tak, aby údaje na něm byly čitelné, protože právě nastavení času na tomto kotouči je zásadní pro posouzení doby stání. Doplnil argument, že pokud městská policie nezjistila umístění parkovacího kotouče, zcela jasně z toho plyne, že řádně umístěn ve vozidle nebyl.
34. Podle krajského soudu ovšem je s ohledem na aktuální obsah spisu důvodná argumentace žalobce. Jak v minulosti zdůraznil Nejvyšší správní soud, nelze se spokojit s tím, že „*skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje*“. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68). Platí totiž, že správní trest – stejně jako trest soudní – lze uložit, jen pokud je nade vší pochybnost, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).

35. V tomto případě ovšem spáchání přestupku obsah spisu nade vši pochybnost neprokazuje. Strážnice městské policie si opravdu z pohledu podstaty protiprávního jednání, o které jde, nepočínala nejideálněji. Nic jí nebránilo, aby nafotila celé auto, včetně všech oken a klidně i jeho vnitřních částí, kde bylo myslitelné, že by řidič vozidla žalobce mohl *viditelně* zanechat parkovací kotouč se stanoveným časem počátku parkování. Nelze vyloučit, jak žalobce celou dobu namítá, že parkovací kotouč byl za bočním okýnkem nebo zadním sklem vozu. Ano, bylo by to poněkud neobvyklé, protože se tento kotouč obvykle dává za přední sklo. Z příslušné právní úpravy ovšem zkrátka plyne pouze požadavek na viditelné umístění parkovacího kotouče, nic jiného. Ze spisu přitom nyní jednoznačně neplyne, že by řidič vozidla žalobce tento požadavek nesplnil.
36. Nemohou proto uspět pokusy správních orgánů, jak se nedostatečnou fotodokumentací pokusily zhojit. Obvyklost umísťování kotouče za přední sklo nepostačuje, jak už krajský soud vysvětlil. Stejně tak neobstojí argument žalovaného, že pokud městská policie nezjistila umístění parkovacího kotouče, pak z toho zcela jasně plyne, že řádně umístěn ve vozidle nebyl. Tento argument podrývá už sama skutečnost, že to městská policie nezvládla doložit odpovídající fotodokumentací. O žalovaným tvrzené skutečnosti pak svědčí jen oznámení o přestupku. Jak ovšem plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, *oznámení o přestupku nemůže být jediným podkladem, ze kterého plyne skutkový závěr, na němž rozhodnutí stojí* (z množství judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, body 16-22).
37. Je proto třeba shrnout, že obsah spisu nyní neobsahuje dostatečné podklady k závěru, že řidič vozidla žalobce v rozporu se značkou IP 13b neumístil ve svém voze viditelně parkovací kotouč, a že tedy došlo k porušení povinností řidiče, kterému měl žalobce coby provozovatel vozidla předejít. Skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu.
38. Vytýkanou vadu ovšem může magistrát v dalším řízení ještě napravit, pokud získá důkazní prostředky, které budou skýtat možnost doplnění skutkového stavu. Nabízí se např. výslech strážnice městské policie, která podle oznámení o podezření z přestupku zjistila skutečnosti vedoucí ke vzniku tohoto podezření a podle všeho pořizovala fotodokumentaci, která je obsahem spisu.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného, protože skutkovému stavu, ze kterého vychází, chybí opora ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“]. S ohledem na to, že toutéž vadou trpí i rozhodnutí magistrátu, přistoupil krajský soud i k jeho zrušení, aby v případě doplnění skutkového stavu a případného opětovného shledání jeho viny měl žalobce k dispozici ještě opravný prostředek (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány pak váže právní názor vyslovený v tomto rozsudku. Pro úplnost krajský soud dodává, že námítky směřující vůči existenci povinnosti umístit na daném parkovišti viditelně ve voze parkovací kotouč a právním východiskům odpovědnosti žalobce jako

provozovatele vozidla nebyly důvodné. Správní orgány jen tato východiska nedokázaly skutkově podložit.

40. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 21.779,20 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč za podání žaloby, z částky 12.400 Kč za čtyři úkony právní služby zástupce žalobce Mgr. Jana Seidela, spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“), podání žaloby a repliky na vyjádření žalovaného podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účasti na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za čtyři úkony právní služby po 300 Kč. Zástupce žalobce písemně doložil i cestovné za cestu vlakem z Prahy do Brna a zpět ve výši 520 Kč. Dále vyčíslil 1.400 Kč jako náhradu za ztrátu času podle § 14 advokátního tarifu za 14 započatých půlhodin. K tomu připočetl daň z přidané hodnoty ve výši 3.259,20 Kč. Celkově tedy 21.779,20 Kč. Krajský soud s tímto vyčíslením plně ztotožňuje. Proto je žalobci jako úspěšnému účastníkovi řízení přiznal a uložil žalovanému povinnost žalobci náklady řízení v uvedené výši nahradit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce